

всички промѣны на званичный животъ; дворскы-ты сплетни и политическы промѣны, каквы-то всякога е имало въ гръцко-то царство, занимавахъ ги, като да бѣхъ сѣщи Гърци: милости и немилости-ты ся касаяхъ до тѣхъ, като на най-вѣрны подданицы. Нѣ при всичко това Гърци-ти пакъ ги гледахъ на-криво, като на нѣкои натуралици, като на чужденцы, като на членове отъ покоренъ и изхвърленъ народъ. Ако и да можеше и за мнозина Българи да ся рѣче, щото Русскый-тъ царь Никола I. е казалъ за графа Хенриха Ревулскый: той е пѣвече Русинъ отъ мене, пѣ-голѣмъ католикъ отъ папѣ-тѣ, пѣ-добръ роялистъ отъ прусскы-ты крале—пакъ не можахъ Гърци-ти никога да забравять българско-то порекло. Ако ся втикаше Българинъ-тъ въ званіе или въ двора, то често му споминувахъ негово-то отечество, кое-то е изневѣрилъ въ гръцкѣ-тѣ свободѣ; докопаше ли ся нѣкой до званіе или милость, та постанеше честить, благодаренъ, и мысляше само, пакъ да угажда на непріателя; то наоколо му казвахъ, че е вълкъ у овчѣхъ кожѣхъ, че сама-та природа ще го отведе на пѣть, противенъ на държавны-ты интересы. Великодостоиници-ти и чиновници-ти отъ Българско порекло носяхъ на чело-то си леке отъ порекло-то, на кое-то Гърци-ти всякой часъ показвахъ. Тѣхно-то положеніе бѣ понижено и постыдно, Не бѣхъ вече Българе, а не можяхъ да станѣтъ Гърци. Много имъ трѣбваше да подносятъ, много поручанія да проглытатъ, да пълзятъ като червее, да ся отричатъ всякой часъ отъ народно-то чувство и мышленіе, отъ народны-ты надѣжды и дѣлжности, па да вървятъ въ сѣще тръливыя пѣть, за да могѣтъ да добыѣтъ нѣкакво колко-годѣ пѣ-голѣмо званіе или милостиво царево смѣшеніе. Нѣ тукъ ся иска и нѣкаква си отважность, коя-то ще да отведе челоуѣка на тоя пѣть. Пѣ-природно бы было, ако да служахъ тія хора на